

Arrest

nr. 63 757 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat E. SCHOUTEN, tevens bijgestaan door advocaat S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de tweede verzoekende partij, tevens bijgestaan door advocaat S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), de heer C.D., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent 26 jaar geleden geboren in het dorp Prem Nagar van de provincie Khost. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad waar u zich in de wijk Karte Parwan vestigde. U ging drie tot vier jaar naar school, waarna u vanaf 2004 gemiddeld enkele dagen per week in de groothandel in medicijnen van uw

vader werkte. In 2007 trouwde u met P.(...) M.(...)(O.V. 6.797.155). Samen kregen jullie twee dochters. In mei 2009 verliet u omwille van de algemene veiligheidssituatie Afghanistan en vestigde u zich met uw gezin in Moskou. De sluiting van de markt waar uw winkel gevestigd was bezorgde u schulden, waardoor u zich genoodzaakt zag Rusland te verlaten. U kwam op 9 april 2011 in België aan, waar u in de luchthaven van Zaventem door de Federale Politie werd tegengehouden. Daarop verklaarde u zich vluchteling.

U legt tien taskara's, een militair boekje, vier vergunningen, een huwelijksakte, een aanvraagformulier, een bankrekeningboekje, zeven registratiedocumenten betreffende landbezit en twee betalingsfiches neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Doorheen uw verklaringen heeft u onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog tussen de verschillende mujaheddingroeperingen (1992-1996) en onder het extremistische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen. Uit volgende elementen dient te worden besloten dat u wellicht reeds langere tijd geleden Afghanistan heeft verlaten en u geen zicht biedt op uw verblijfsplaatsen en reële situatie. Zodoende verhindert u de asielinstanties om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw kennis van talrijke aspecten van het dagelijkse leven in de stad waar u gedurende twaalf of dertien jaar een winkel zou hebben uitgebaat erg beperkt blijft.

Zo moet ook aangestipt worden dat u en uw echtgenote elementaire vaardigheden en kennis missen van Afghanistan, het land waar u tot 2009 steeds verbleven zou hebben. Tijdens het gehoor werd opgemerkt dat u meermaals niet-Pashtou woorden gebruikte en dat u bepaalde woorden in het Pashtou niet begreep (CGVS p.3,6,9). Uw echtgenote is dan weer geen enkele van de Afghaanse talen machtig (CGVS M.(...) p.2), hetgeen zeer ernstig mag verbazen voor iemand die zowat z'n ganse leven in dit land zou hebben gewoond. Ook blijkt u de Afghaanse kalender niet te kunnen hanteren. Hoewel u meermaals gevraagd werd de Afghaanse kalender te gebruiken tijdens het gehoor vermeldt u haast alle data volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS p.2,3). Uw vrouw haar kennis van de kalender kan evenmin getuigen van haar verklaarde verblijf in Afghanistan: zo kent ze geen enkele maand volgens de Afghaanse kalender (CGVS Manakshi p.5).

Daarnaast wijst ook uw kennis van de Afghaanse bevolkingsgroepen niet in de richting van een langdurig verblijf in Afghanistan. Naast de Hindoes en Sikhs kent u slechts de Hazara's en de Pashtounen als etnische groepen. Vervolgens verbaast u met de uitspraak dat Hazara's Tadzjiken zijn (CGVS p.8). Gezien het belang van de etnische origine in Afghanistan en de rol die ze speelde in de jarenlange burgeroorlog roept uw gebrekkige kennis hierover vele vragen op. De naam van de groepering van Ahmad Shah Massoud is u eveneens onbekend (CGVS p.13).

Verder moet er ook op enkele eigenaardige uitspraken van uw echtgenote gewezen worden. Zo kan ze de naam van haar geboortedorp niet aangeven, hetgeen opmerkelijk is, en weet ze niet te zeggen waar uw werkplaats gelegen was ten tijde van uw huwelijk. Een antwoord op de vraag aan welke kant de auto's rijden in Afghanistan, een nochtans zeer zichtbaar gegeven, moet ze eveneens schuldig blijven (CGVS M.(...) p.2,4,5).

U bent verder slechts zeer beperkt op de hoogte van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Zo kan u zich over verschillende prominenten van deze gemeenschap slechts erg vaag of zelfs helemaal niet uitlaten. Zo is noch Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu en Sikh society, noch Prital Singh Pal, die een jaar na uw vertrek naar Moskou zou opwerpen als een van de twee kandidaten voor de parlementsverkiezingen van uw gemeenschap, u bekend (CGVS p.7). Over Autar Singh, de nochtans bekende senator voor uw minderheidsgroep, blijft u erg vaag: u kan slechts stellen dat hij in een van de Jirga's actief is. Sinds wanneer hij uw geloofsgemeenschap in de senaat vertegenwoordigt weet u niet en wie zijn voorganger was weet u slechts foutief aan te geven (CGVS p.6,15). Nochtans kan aangenomen worden

dat een volwassen lid van de Hindoes en Sikh gemeenschap in de hoofdstad, gezien de erg beperkte omvang en de grote kwetsbaarheid van haar gemeenschap, goed op de hoogte is van haar belangrijkste vertegenwoordigers. Voorts slaagt uw echtgenote er niet in een andere vertegenwoordiger, Ravinder Singh, op foto te herkennen (CGVS M.(...) p.5). Dat u ook spreekt over de kandidatuur van Anarkali voor de verkiezingen doet eveneens vermoeden dat u een groot deel van de kennis van Afghanistan en Kabul niet uit uw beweerde verblijf aldaar heeft gehaald (CGVS p.7). De verkiezingen waarvoor Anarkali zich kandidaat stelde vonden immers zo'n anderhalf jaar na uw beweerde vertrek naar Moskou plaats.

Ook uw verklaringen over andere cruciale aspecten van de leefwereld van de Hindoes en Sikhs in Kabul doen twijfelen aan uw verklaarde verblijf aldaar. U bent zich bewust van het bestaan van de school voor Hindoes en Sikhs in Kabul, die u eveneens doorliep. U kan zich evenwel niet herinneren of deze school, naast de gurdwara van Karte Parwan, ooit open was na de val van het Talibanregime. Het valt niet in te denken dat u, die tegenover de gurdwara woonde en deze dagelijks bezocht, niet zou weten dat deze school wel degelijk steeds in gebruik was na de val van het Talibanbewind (CGVS p.2,11,13). Dit is ongetwijfeld een zeer zichtbaar gegeven.

Ook meent u geheel verkeerd dat het laatste festival ter ere van de geboorte van Guru Nanak slechts binnen in de tempel gevierd werd (CGVS p.15). Zoals blijkt uit de aanwezige info werd dit festival ook buiten de tempel gevierd, hetgeen niet ongemerkt is gebleven. Dat er, zoals uw vrouw beweert, in Herat een Hindoe- en Sikhgemeenschap gevestigd is, kan door de bestaande bronnen geenszins bevestigd worden (CGVS M.(...) p.3).

Ook uw kennis van de crematieproblemen en de onteigeningen die onder andere uw familie en de gurdwara in Karte Parwan troffen, wijzen in dezelfde richting. Zo heeft u vernomen van de betoging van de Kabulse Hindoes en Sikhs naar aanleiding van een verhinderde crematie maar ontbreekt het u aan elementaire informatie om uw betrokkenheid hierbij op het moment van de feiten duidelijk te maken. Het is immers tekenend dat u niet alleen niet kan aangeven wanneer deze betoging ongeveer gebeurde, u weet zelfs niet of u al dan niet nog in Afghanistan of reeds naar Moskou vertrokken was op het moment van de betoging. U houdt het erop dat u denkt dat u toen in Afghanistan was (CGVS p.12). Of uw vader bij de betoging aanwezig was weet u evenmin (CGVS p.12). Op de vraag of er nog problemen waren met de crematiesite voor de bewuste crematie blijft u uiterst vaag. "Ze zouden ooit iets gedaan hebben, vlees achtergelaten of zoiets". U bent er evenwel niet zeker van (CGVS p.12). Of er na de betoging nog problemen waren met de crematiesite kan u opnieuw slechts in alle vaagheid beantwoorden. Uiteindelijk beweert u geheel verkeerdelijk dat alle crematies na de betoging in de tempel gebeurden (CGVS p.12). Zelfs indien u niet zelf aanwezig was bij deze gebeurtenis ondergraaft het feit dat u, die dagelijks met de leden van uw gemeenschap samenkwam in de gurdwara, het fijne niet weet van de problematiek die uw gemeenschap kende met de crematies volledig het geloof in uw verklaarde aanwezigheid in Kabul, gezien het zeer grote belang van deze problemen voor uw geloofsgemeenschap. Sprekender nog dan uw gebrek aan kennis is de frappante desinteresse die u over het onderwerp aan de dag legt. U zegt letterlijk dat u zich met deze problemen van uw kleine geloofsgemeenschap "niet heeft beziggehouden" (CGVS p.12).

Van de onteigeningsproblemen die in uw wijk onder andere de gurdwara bedreig(d)en heeft u eveneens wel eens iets vernomen. Opnieuw slaagt u er allerminst in dit probleem aan uw eigen verklaarde verblijf in Kabul te koppelen. U stelt immers dat het bedrijf van uw vader en een deel van de gurdwara in 2004 zo'n vijf jaar voor uw vertrek naar Moskou onteigend werden voor de aanleg van een nieuwe weg naar de luchthaven (CGVS p.13). In tegenstelling tot wat u beweert was de onteigening van de gurdwara nog steeds hangende in 2010. Ook dit doet vermoeden dat u uw beperkte en vaak foutieve kennis over dergelijke zaken niet uit de eerste hand heeft verworven.

U kan verschillende eenvoudige vragen die direct aansluiten bij de leefwereld van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul niet of slechts foutief beantwoorden. Bovenstaande problematieken zijn echter dermate cruciaal voor de levenskwaliteit en de eigenheid van de Hindoes en Sikhs in Kabul dat uw gebrek aan kennis hierover sterk doet twijfelen aan uw bewering dat u effectief deel van deze gemeenschap heeft uitgemaakt.

Daarnaast kan u ook doorheen uw kennis van de stad Kabul het Commissariaat-generaal niet overtuigen van uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Uw kennis van talrijke aspecten van het dagelijkse leven in de stad waar u jarenlang woonde en zo'n vijf jaar deeltijds een groothandel hielp uitbaten, is immers erg beperkt. Zo slaagt u er niet in de bekende Shah do Shamshira moskee in het centrum van Kabul op foto te herkennen (CGVS p.8). Hoewel uw werkplaats in Khairkhana gevestigd was, meent u geheel verkeerd dat er in deze wijk een meerderheid aan Pashtounen wonen (CGVS p.8). In werkelijkheid blijken voornamelijk Tadzjieken deze wijk te bewonen.

Ook wordt uw vermelding van de wijken tussen Karte Parwan en Khairkhana door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt tegengesproken. Waar u zegt dat de wijken Shahido en Charshabza Karte Parwan en Khairkhana van elkaar scheiden blijkt uit de aan het

administratief dossier toegevoegde kaart dat geheel andere wijken tussen uw woon- en werkplaats in liggen (CGVS p.8). Dat u de laatste vijf jaar deze weg meermaals per week afgelegd zou hebben is gezien uw povere kennis van uw woon-werktraject weinig aannemelijk.

Verder treedt u uw vrouw bij in haar uitspraak geen weet te hebben van de natuurrampen in Kabul. Nochtans werd de stad Kabul in het jaar voor uw voorgehouden vertrek naar Moskou meermaals door twee grote aardbevingen getroffen (CGVS p.14; CGVS M.(...) p.3). Gevraagd naar betogingen in de stad Kabul weet u er op deze van uw gemeenschap na geen te vermelden (CGVS p.11). Dat u onder andere de gewelddadige betogingen van mei 2006, die ontvlamden na een aanrijding in de wijk van uw werkplaats, u niet zouden bijgebleven zijn indien u er destijds verbleef valt te betwijfelen.

Voorts is ook de val van het Talibanregime in de hoofdstad u niet correct bijgebleven, waardoor getwijfeld kan worden aan uw aanwezigheid in deze stad op dit moment. Waar u stelt dat het regime van de Taliban gevallen is na gevechten met de mannen van Ahmad Shah Massoud en de Amerikanen in de straten van Kabul, was de Taliban in werkelijkheid Kabul al ontvlucht nog voor de komst van de Noordelijke Alliantie. Daar u destijds zeventien à achttien jaar oud was kan er zeker van u verwacht worden dat u de essentie van deze historische gebeurtenis correct weergeeft (CGVS p.13) en u zich kan herinneren of de val van de Taliban al dan niet gepaard ging met gevechten in de straten van Kabul.

Ook uw kennis van de prominenten van Kabul laat te wensen over. Zo zijn noch Haji Abdul Qadir, de in Kabul in 2002 met een bomaanslag gedode vice-president en moedjaheddinleider, noch Bashir Salangi, de wegens corruptie in 2003 afgezette politiechef van Kabul, noch Abdul Ahad Sahebi, de burgemeester van Kabul in de periode voor uw vertrek naar Moskou, u bekend (CGVS p.11,13). Als u daarop gevraagd wordt om zelf personen te noemen die belangrijk waren in Kabul de jaren voor uw vertrek pleit uw antwoord geenszins voor uw aanwezigheid in Kabul tot 2009. U noemt Dr Najibullah, vermoord in 1996, Ahmad Shah Massoud, vermoord in 2001 en Rachid Dostum, de krijgshoofd die voornamelijk zo'n tien tot twintig jaar geleden een vooraanstaande rol vervulde (CGVS p.11). Voorts noemt u nog president Karzai en zijn twee vice-presidenten. Het valt echter op dat een van deze vice-presidenten slechts na uw vertrek naar Moskou deze functie toebedeeld kreeg (CGVS p.11). Zoals reeds hierboven opgemerkt lijkt u de aangereikte kennis niet aan een verblijf in Afghanistan maar wel aan studie ontleend te hebben. Dit vermoeden wordt gesterkt doordat u verschillende aanslagen wel kan vermelden maar ze niet aan uw beweerde verblijf in Afghanistan kan koppelen. Zo kan u zich van de veelbesproken bomaanslag op het Serena hotel niet herinneren of deze al dan niet voor uw vertrek naar Moskou plaats vond. In werkelijkheid gebeurde de aanslag zo'n anderhalf jaar voordien (CGVS p.10). Ook van de aanslag op Karzai weet u niet of deze gebeurde tijdens uw verblijf in Afghanistan of Moskou (CGVS p.11). Gezien bovenstaande opmerkingen moet besloten worden dat u er doorheen uw verklaringen over het dagelijkse leven in Kabul onvoldoende in slaagt om uw verblijf in deze stad aannemelijk te maken.

Dit alles roept wederom ernstige twijfels op bij uw beweringen omtrent uw werkelijke achtergrond en verblijfplaatsen.

U, die gedurende vijf jaar gemiddeld enkele dagen per week in de handel van uw vader werkte, heeft bovendien een erg povere kennis van het Afghaanse geld (CGVS p.4). Zo ziet u in het bankbiljet van vijf Afghani een biljet met de waarde van tien en houdt u een oud briefje van 5000 Afghani voor een nieuw briefje van 500 Afghani (CGVS p.9). Nadat u het u voorgelegde van vijf Afghani getoond wordt, kan u niet zeggen of het al dan niet in gebruik was op het moment van uw vertrek in 2009 (CGVS p.9). Ook inzake de in gebruik zijnde munten slaat u de bal mis. Zo menen zowel u als uw vrouw dat de munt van 1 Afghani goudkleurig is en deze van 2 en 5 Afghani zilver van kleur (CGVS p.11, CGVS M.(...) p.6). In werkelijkheid werd de munt van 1 in het brons en deze van 5 Afghani in een gouden kleur uitgevoerd. Dat zowel u als uw vrouw precies dezelfde fouten maken op een vraag die polst naar elementaire dagdagelijkse kennis lijkt te wijzen op het ingestudeerde karakter van de informatie die u en uw echtgenote brengen. Uw gebrekkige kennis van het Afghaanse geld schaaft ernstig uw voorgehouden profiel als parttime handelaar in Kabul.

Ook uit uw kennis van de verkiezingen sinds de val van het Talibanbewind valt uw aanwezigheid in Afghanistan niet op te maken. Zo moet u erg vaag blijven over de kandidaten. U kan zeggen dat Karzai presidentskandidaat was. Van de kandidatuur van Qanooni heeft u blijkbaar gehoord, al weet u niet zeker voor welke functie hij opkwam (CGVS p.7). U stelt dat u zelf niet ging stemmen uit vrees voor aanslagen. Of er effectief aanslagen plaatsvonden op de verkiezingsdag in Kabul kan u evenwel niet vertellen (CGVS p.7). Over de verkiezingscampagne die volop bezig was ten tijde van uw vertrek naar Moskou weet u evenmin veel aan te brengen. U kan slechts twee kandidaten noemen die opkwamen voor deze verkiezingen (CGVS p.15). Bovenstaande lacunes voeden de bovenvermelde twijfel omtrent uw verklaarde verblijf in Afghanistan.

Als u tenslotte gevraagd wordt allerhande elementen aan te brengen die spreken voor uw beweerde verblijf in Afghanistan weet u niets relevants te vertellen (CGVS p.14). Het valt niet in te

denken dat, indien u werkelijk tot 2009 in Kabul verbleef, u geen enkele gebeurtenis, persoon of ander stuk kennis weet op te merken dat van uw verklaarde verblijf getuigt. De vaststelling dat u hier niet toe in staat bent, sterkt het vermoeden dat u reeds vele jaren voor de aangebrachte datum Afghanistan verliet.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen leidt tot de conclusie dat u en uw echtgenote uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt. Immers, de informatie die u en uw vrouw aanbrachten over Afghanistan of Kabul weegt niet op tegen de vastgestelde lacunes, en kan gezien uw moeilijkheden om de vermelde gebeurtenissen aan uw verblijf in Kabul te koppelen, niet gelden als bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen uw verklaarde verblijf niet onderschrijven. Integendeel, geen enkel van de voorgelegde documenten van recente datum kan enig vertrouwen wekken omtrent zijn authenticiteit. Zo werden de vier recente taskara's korte tijd voor uw komst naar België opgemaakt tijdens uw verblijf in Moskou. Uw vader heeft de vier taskara's laten opmaken in Afghanistan op basis van uw fotoloze oude taskara, zo zegt u. Dat deze identiteitsdocumenten door een derde aangevraagd werden op basis van slechts één gedateerd document roept vele vragen op omtrent hun bewijswaarde. Temeer daar de taskara van uw echtgenote van een uitgiftedatum in de toekomst is

voorzien (CGVS p.5,7), hetgeen eveneens erg mag verbazen. Als u verder gevraagd wordt wanneer u het huwelijkscertificaat verkreeg, kan u slechts vaag zeggen dat het een tijdje na uw huwelijk was. U heeft er geen idee van hoeveel tijd ongeveer na uw huwelijk u het verkreeg (CGVS p.6). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat de datum in de stempel (1388 – ca 2009) in strijd is met de vermelde uitgiftedatum, vertelt u vreemd genoeg dat u de uitgiftedatum er zelf opschreef. Waarom u dit document vervalste is allerm minst duidelijk. Het aan de Dienst Vreemdelingenzaken getoonde origineel kan u niet meer terugvinden en een verklaring voor het feit dat de akte in het Engels is opgesteld, kan u ook niet bieden waardoor ook dit document meer vragen oproept dan beantwoordt (CGVS p.6). Ook uw verklaringen over uw paspoorten doen de wenkbrauwen fronsen, daar zij, zo beweert u, echte paspoorten zijn die door een smokkelaar zijn verkregen. U zou voor uw vertrek naar Moskou uw paspoorten omwille van de veiligheidssituatie niet zelf zijn gaan aanvragen maar ze geregeld hebben via een smokkelaar (CGVS p.6-7). Dit is niet ernstig. Daar u geregeld ging werken in de handel van uw vader valt het niet te begrijpen dat u uw paspoorten niet zelf kon aanvragen. De uitspraak van uw echtgenote dat zij haar paspoort nog nooit zag en zij het bijgevolg ook niet kan beschrijven, is niet minder opmerkelijk (CGVS M.(...) p.5). De vier vergunningen voor de bedrijven van uw vader zijn door hem verkregen en bieden bijgevolg geen zicht op uw verblijf in Afghanistan. De vier taskara's en het militaire boekje betreffen slechts kopieën en dateren, zoals u ook zelf aangeeft, uit uw kindertijd waardoor zij zich niet kunnen uitspreken voor uw verblijf in Afghanistan tot 2009.

Na het gehoor stuurde u nog meerdere documenten op. De opgestuurde documenten zijn evenwel moeilijk leesbare kopieën, waardoor het onmogelijk is om de authenticiteit ervan vast te stellen. De uitgiftedata op de documenten tonen echter dat slechts één document een datum draagt die het jaar 1374 (21 maart 1995 – 20 maart 1996) overschrijdt. Dit document betreft een aanvraag tot het bekomen van een stuk grond dat door u op 1/4/1384 (22 juni 2005) is ingediend en de verwerking ervan. De aanvraag werd goedgekeurd, zo blijkt. Dat u, zoals geschreven in de aanvraag, zonder opvangplaats in Kabul verbleef blijkt op geen enkele wijze uit het gehoor op het Commissariaat-generaal. Daarnaast is het ook zeer merkwaardig dat u de aanvraag in 2005 zou hebben ingediend maar dat het document het logo van het Talibanbewind vertoont. Deze opmerkelijke vaststelling doet afbreuk aan het geloof in de authenticiteit van het document. Gezien bovenstaande opmerkingen kunnen de neergelegde documenten geen bewijs aandragen voor het verblijf van u of uw vrouw in Afghanistan tot 2009.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), mevrouw P.M., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent 24 of 25 jaar geleden geboren in de provincie Khost. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad Kabul, waar u zich eerst in de wijk Shor Bazaar en vervolgens in de wijk Karte Parwan vestigde. U trouwde u met C.(...) D.(...) (O.V. 6.797.155). Samen kregen jullie twee dochters. In mei 2009 verliet u omwille van de algemene veiligheidssituatie Afghanistan en vestigde u zich met uw gezin in Moskou. De sluiting van de markt waar de winkel van uw man gevestigd was bezorgde hem schulden, waardoor u zich genoodzaakt zag Rusland te verlaten. U kwam op 9 april 2011 in België aan, waar u in de luchthaven van Zaventem door de Federale Politie werd tegengehouden. Daarop verklaarde u zich vluchteling.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven en uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen na uw huwelijk overeenkomen met de problemen die u uw echtgenoot C.(...) D.(...) in Afghanistan zou gehad hebben. Doordat de herkomst van uw echtgenoot wordt betwist en hij bijgevolg door het afleggen van bedrieglijke verklaringen de asielinstanties in de onmogelijkheid stelt tot een correcte inschatting van zijn nood aan bescherming te komen, kan u evenmin het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Verzoekers vragen ter terechtzitting de behandeling van hun beroep te schorsen omdat door toedoen van de sociaal assistente van de terugkeerwoning waar verzoekers verblijven, verzoekster niet persoonlijk is kunnen verschijnen. In het kader van het recht op verdediging dient er verzekerd te worden dat beide verzoekers aanwezig zijn op de “hoorzitting” ter behandeling van hun beroep in volle rechtsmacht.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster op rechtsgeldige wijze werd opgeroepen en vertegenwoordigd wordt.

Overigens beoordeelt met toepassing van artikel 14, tweede lid PR RvV alleen de voorzitter of een ondervraging van de partijen, al dan niet persoonlijk ter terechtzitting verschijnend, noodzakelijk is. Te dezen is geoordeeld dat geen noodzaak voorhanden is om de partijen te ondervragen.

De gevraagde schorsing wordt bijaldien niet toegestaan.

2.2.1. Ter terechtzitting stelt advocaat J. TIELEMAN dat advocaat S. BENKHELIFA zal pleiten in het Frans waarna zijzelf zal vertalen naar het Nederlands teneinde de proceduretaal te respecteren.

De Raad weigert zulks toe te laten, waarna advocaat J. TIELEMAN haar opmerkingen mondeling voordraagt. Zij voert hierbij, wat de rechtspleging betreft, aan dat de weigering de voorgestelde handelwijze te volgen inhoudt dat niet “op voldoende wijze” kan gepleit worden. Zij wijst er ook op dat de Raad een tolk voorzien heeft om te vertalen van het Pashtou naar het Frans en een andere tolk om te vertalen van het Frans naar het Nederlands.

2.2.2. De Raad stelt vast dat advocaat J. TIELEMAN niet alleen in de gelegenheid wordt gesteld mondelinge opmerkingen naar voor te brengen, maar dit omtrent de grond van de zaak ook op uitvoerige wijze doet. Mede in acht genomen het feit dat de procedure van schriftelijke aard is, kan bijaldien niet worden ingezien dat niet “op voldoende wijze” gepleit is geworden, laat staan dat aangetoond wordt dat advocaat J. TIELEMAN niet “op voldoende wijze” pleit en advocaat S. BENKHELIFA dit wel doet. Hierbij wordt opgemerkt dat zowel de ene als de andere advocaat *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt. Bovendien kan het geenszins de bedoeling zijn ter terechtzitting nog eens alles te herhalen wat reeds geschreven werd (cf. R. STEVENS, 10. *Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, in *Administratieve rechtsbibliotheek*, die Keure, Brugge, 2007, nr. 577).

Het feit dat ter terechtzitting een tolk aanwezig is om te vertalen van het Pashtou naar het Frans en een andere tolk om te vertalen van het Frans naar het Nederlands is niet dienstig. Met toepassing van artikel 13, tweede lid PR RvV worden tolken immers enkel opgeroepen ten dienste van de vreemdeling.

2.3.1. Bij bericht van 17 juni 2011, gefaxt na de terechtzitting, stelt advocaat S. BENKHELIFA bovendien dat het adagium “*Justice should not only be done but seen to be done*” niet werd geëerbiedigd, omdat “*de heer Chand (...) de zitting [heeft] verlaten met de overtuiging dat er reeds een negatieve beslissing werd genomen en dat u geen belang hecht aan de situatie van de religieuze minderheid van Hindoes in Afghanistan*”, en wordt een persbericht van de Liga voor Mensenrechten meegezonden.

2.3.2. Gezien voormeld bericht gefaxt werd na de sluiting der debatten, kan er geen rekening mee worden gehouden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 4.1 van de richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004. Verzoekers erkennen dat ze niet de volledige waarheid verklaard hebben op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit omdat ze bang waren. Deze vrees kan verklaard worden door de angst voor alle autoriteiten in de verschillende landen waar ze verbleven hebben. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de Proceduregids. *In casu* hebben Hindoe's in Khost (Afghanistan) vreselijke vervolgingen moeten ondergaan. In Pakistan was de situatie amper beter. Verzoeker werd nooit geregistreerd en heeft steeds in angst geleefd voor de Pakistaanse autoriteiten, die hoofdzakelijk moslim waren. Verzoeker is in 2001 van Pakistan naar India gevlucht. De situatie was voor verzoekster in India relatief goed tot in de jaren 2000. Het leven van vluchten en vervolgingen heeft een angst bij hen gecreëerd om de waarheid te vertellen. Verzoekers werden op de luchthaven

aangehouden en hadden voor huidig beroep nooit de gelegenheid om een advocaat te raadplegen. Het feit dat ze de waarheid hebben willen verbergen over hun ingewikkelde verhaal en het hebben willen vereenvoudigen door te stellen dat ze steeds in Kabul hebben gewoond mag niet leiden tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Volgens verzoekers bewijst het integendeel de subjectieve vrees.

De beslissing geeft ook geen antwoord op de vraag die dient te worden gesteld met name of er een risico op vervolging is op basis van het toebehoren tot een religieuze minderheid. Het risico op vervolging is reëel bij een terugkeer naar Afghanistan. Het UNHCR beschouwt dergelijke personen als risicoprofielen. Verzoekers verwijzen nog naar een rapport van het US Department of State van 17 november 2010, naar het algemeen ambtsbericht over Hindoes en Sikhs en naar bepaalde rechtsleer. Het feit dat die gemeenschap bijna verdwenen is en dat de resterende leden van de gemeenschap gebukt gaan onder discriminaties en vervolgingen vereist een internationale bescherming. *In casu* kan een weigering van de vluchtelingenstatus alleen maar verantwoord worden als de asielinstanties de mogelijkheid om terug te keren naar en de vestiging in Kabul als redelijk beschouwen. Om tot die conclusie te komen, menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik moet maken van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet over het interne vluchtalternatief en artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet. Een asielprocedure heeft tot doel het risico op bescherming te onderzoeken ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit heeft en niet om verzoeker een kennisexamen af te nemen. Het behoort aan de tegenpartij om aan te tonen dat er geen risico bestaat op nieuwe vervolgingen in het geval van de terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat de beslissing met geen woord rept over de vele elementen die hij wel kent. Hij meent dat hij wel heeft aangetoond op de hoogte te zijn van de levenssituatie in Kabul. Het is vooral het gebrek aan kennis van verzoekster die wordt onderlijnd door de beslissing. Verzoekster heeft echter slechts twee jaar in Afghanistan geleefd. Hun zogenaamde gebrek aan kennis wijzigt overigens niets aan de vaststelling dat ze vervolging riskeren in geval van terugkeer. Verzoekers menen immers dat het behoren tot een welbepaalde groep genoeg is om de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

Verzoeker merkt op dat het correct is dat zijn familie Afghanistan is ontvlucht tijdens de jaren '90. Zij verbleven eerst in Pakistan, vervolgens in India. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat het principe van veilig derde land niet toepasbaar is in de Belgische wetgeving. Verzoekers citeren uit arrest 45 397 van 24 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zelfs indien men zou oordelen dat Pakistan of India een veilig derde land of eerste land van asiel is, moet men de vrees voor vervolging onderzoeken op basis van de situatie van Hindoes in Afghanistan. Verzoekers verwijzen naar een onderzoekskader dat werd ontwikkeld in de Algemene Vergadering om vragen over de mogelijke nationaliteit van de asielzoeker te bepalen. Het bewijs van het ontbreken van een wettelijke basis voor het concept "veilig derde land" is dat *in fine* de uitgeprocedeerde asielzoeker zal teruggezonden worden naar zijn land van nationaliteit en niet naar het veilig derde land. Zo werd een Hindoe familie uit Afghanistan uitgewezen naar Kabul en dit hoewel zij erkend werden als vluchteling door het UNHCR in India.

Met betrekking tot het risico van teruggedrijving stellen verzoekers dat de familie uit Khost komt. Vandaag zijn er bijna geen Sikhs of Hindoes meer in de stad. Sikhs en Hindoes zijn dikwijls uit hun eigendom en huizen verwijderd met geen mogelijkheid meer om er nog ooit gebruik van te kunnen maken. Verzoekers citeren desbetreffend uit een internetartikel. Een terugkeer naar Khost kan niet worden verwacht, gezien het risico op vervolging reëel is en bewezen door de geciteerde rapporten.

Door de betekening van een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving behoudt de Dienst Vreemdelingenzaken de gelegenheid om de afgewezen asielzoeker terug te drijven, in dit geval naar Moskou. Het risico is groot dat zij bij aankomst in Moskou verder zullen worden teruggedreven naar Kaboel. België wordt dan ook verantwoordelijk voor een "ketting teruggedrijving" volgens internationale normen. De Belgische autoriteiten hebben echter op geen enkel moment de werkelijkheid van die feiten bekeken. Het standpunt van het UNHCR over slachtoffers van mensenhandel eist een betere identificatie van de kwetsbaarheid tijdens de vlucht. Verzoekers menen dat het risico op een indirecte teruggedrijving bestaat en verwijzen naar de rechtspraak van de Raad in de Algemene Vergadering. In een volkomen gelijklopende situatie, werd ook een Afghaanse Hindoe familie teruggedreven naar Moskou en vervolgens uitgewezen naar Afghanistan en dit ondanks de vrees voor vervolging.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, b) en c) van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de artikelen 2, 3, 14 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de motiveringsverplichting. De bestreden beslissing onderzoekt de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor de familie niet. Het risico op ernstige schade is groter voor een dergelijke kwetsbare categorie, zoals religieuze minderheden, vrouwen en families met kleine meisjes. Verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoekers roepen in toe te behoren aan een groep die op systematische wijze wordt

blootgesteld aan discriminatie en vernederende behandeling. Niettegenstaande deze praktijken door de tegenpartij gekend zijn, wordt er met geen woord over gerept.

Voor wat betreft de twee kleine meisjes, stellen verzoekers dat het een beslissing van een administratieve autoriteit betreft en dat het belang van het kind dient te worden onderzocht. Volgens verzoekers is het evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. Verzoekers verwijzen naar het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die de staten oplegt de volgende rechten te respecteren: artikel 2 – recht op leven; artikel 3 – recht op menselijke integriteit; artikel 14 – recht op onderwijs. Verzoekers' kinderen zullen dus niet naar school gaan indien zij dienen terug te keren naar Afghanistan. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel voor toekenning van een internationale bescherming voor de ouders. Volgens verzoekers schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet door hen het statuut van de subsidiaire bescherming te weigeren. De foute getuigenissen van verzoekers, geterroriseerd door hun ervaring in de verschillende landen waar ze verbleven, kunnen niet verhinderen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een correcte inschatting op basis van de algemene elementen moet maken. Volgens verzoekers verhinderde niets het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te onderlijnen welke risico's verzoekers lopen in het geval van een terugkeer naar Afghanistan. Er bestaat volgens verzoekers geen enkele twijfel over de noodzaak voor bescherming ten aanzien van Afghanistan op basis van een objectieve beoordeling van de situatie.

3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen en dat zulks *de facto* toe te schrijven is aan het feit dat verzoekers in gebreke blijven een duidelijk beeld te schetsen van hun verleden, hun levensomstandigheden en hun verblijfssituatie. Zo werd onder meer vastgesteld dat verzoekers kennis van talrijke aspecten van het dagelijkse leven in de stad waar hij gedurende enkele jaren een winkel zou hebben uitgebaat erg beperkt blijft. Zo slaagt verzoeker er niet in de bekende Shah do Shamshira moskee in het centrum van Kabul op foto te herkennen, meent hij geheel verkeerd dat er in deze wijk een meerderheid aan Pashtoun wonen en weet hij net zoals verzoekster niets af van de natuurrampen in Kabul. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekers elementaire vaardigheden en kennis missen inzake Afghanistan en dit meer specifiek met betrekking tot de Afghaanse talen, de Afghaanse kalender, het Afghaanse geld en de Afghaanse bevolkingsgroepen. Ook kan verzoekster de naam van haar geboortedorp niet aangeven en weet ze evenmin aan welke kant de auto's rijden in Afghanistan. Verzoeker zelf is voorts slechts zeer beperkt op de hoogte van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul. Ook de door verzoekers neergelegde documenten kunnen geen helderheid scheppen omtrent verzoekers identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen. Met betrekking tot de voorgelegde taskara's kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat deze korte tijd voor verzoekers komt naar België opgemaakt zijn tijdens zijn verblijf in Moskou. Volgens verzoeker heeft zijn vader de vier taskara's laten opmaken in Afghanistan op basis van verzoekers fotoloze oude taskara. Dat deze identiteitsdocumenten door een derde aangevraagd werden op basis van slechts één gedateerd document ondermijnt op ernstige wijze de authenticiteit van voormelde documenten. Bovendien zijn deze taskara's louter fotokopiën, waaraan überhaupt geen bewijswaarde kan worden verleend gezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Gelet op verzoekers verklaringen kan bovendien ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde huwelijkscertificaat. Zo werd vastgesteld dat verzoeker er geen idee van had wanneer hij het certificaat verkreeg. Wanneer hij er vervolgens op gewezen wordt dat de datum in de stempel (1388 – ca 2009) in strijd is met de vermelde uitgiftedatum, vertelt hij vreemd genoeg dat hij de uitgiftedatum er zelf opschreef. Het aan de Dienst Vreemdelingenzaken getoonde origineel kan verzoeker niet meer terugvinden en een verklaring voor het feit dat de akte in het Engels is opgesteld, kan hij ook niet bieden.

3.3.1. Zoals door verzoekers correct wordt aangegeven dient de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet getoetst te worden ten aanzien van het land of de landen van hun nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekers de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet willen invoeren. Het is echter in de eerste plaats aan verzoekers om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Zulks vereist dus dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, nationaliteit,

leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook hieromtrent correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, die toelaten na te gaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Van de asielzoeker mag ook verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door in elke fase van de procedure een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (RvS 14 februari 2011, nr. 6532 (c)).

3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bij middel van onderhavig verzoekschrift een volledig nieuw asielrelaas uit de doeken doen. Zij roepen wel ter vergoelijking de erkenning van hun fout, verkeerde informatie, ontstentenis van advies van een advocaat en angst voor alle autoriteiten in, maar deze redenen kunnen niet als verschoningsgrond worden aangezien om niet vanaf het begin van de asielprocedure de waarheid te vertellen en om slechts na een weigeringsbeslissing hun wezenlijke misleiding aan het licht te brengen.

Daar waar beide verzoekers van bij aanvang van de asielprocedure aangaven in Afghanistan te zijn geboren en aldaar tot 2009 te hebben verbleven geeft verzoeker thans aan tijdens de jaren negentig Afghanistan te hebben verlaten en achtereenvolgens in Pakistan en India te zijn verbleven. Verzoekster verklaart nu dat zij en haar familie Afghanistan lang vóór 1984 zijn ontvlucht en als vluchtelingen werden geregistreerd bij het UNHCR tot in 1995.

Verzoekers leggen ter staving hiervan een aantal stukken neer. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat zij een dienstig inzicht in verzoekers' identiteit, verleden, nationaliteit of verblijfsstatus zouden kunnen geven, zelfs integendeel.

Zo kan worden vastgesteld dat verzoekster van bij aanvang van de asielprocedure verklaarde in 1986 in Afghanistan te zijn geboren en de Afghaanse nationaliteit te hebben (administratief dossier: stuk 9, bijlage 25; stuk 7, verklaring p. 6), terwijl zij in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij en haar familie Afghanistan lang vóór 1984 ontvlucht zijn. Het document van het UNHCR dat verzoeksters geregistreerd verblijf in India zou aantonen, is bovendien een fotokopie waardoor er geen bewijswaarde kan worden aan verleend (geïnterviewd bundel: stuk 3). Wat betreft de neergelegde geboortebewijzen van de kinderen dient te worden opgemerkt dat ook deze strijdig zijn met verzoeksters verklaringen. Zij vermelden immers dat verzoekster geboren zou zijn in 1983 in Khost, daar waar zij, zoals hoger reeds aangehaald, verklaarde dat zij geboren was in 1986 (geïnterviewd bundel: stukken 7 en 8). Met betrekking tot de documenten die ter staving van verzoekers verblijf in Pakistan (schoolbewijzen in Peshawar) kan niet worden ingezien hoe deze dienstig zijn als bewijs van identiteit of van de Afghaanse nationaliteit (geïnterviewd bundel: stukken 4 en 5). De fotokopie van de huwelijksakte werd overigens reeds door verzoekers neergelegd tijdens hun verhoor voor het Commissariaat-generaal, waardoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven dienaangaande reeds werd uiteengezet (geïnterviewd bundel: stuk 6).

Wat betreft de twee attesten, uitgaande van het Blossom Health Care Centre en dr. Abdul Malik en die elk officieel karakter ontberen, kan, daargelaten de vaststelling dat zij in het Engels en volgens de Gregoriaanse kalender zijn opgesteld, evenmin worden ingezien hoe deze dienstig zijn als bewijs van identiteit of van de Afghaanse nationaliteit (geïnterviewd bundel: niet-genummerd en 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een document neer dat blijkens de inventaris een "oude taskara" is (geïnterviewd bundel: stuk 2). Dit document is evenwel niet gesteld in één van de drie landstalen of het Engels en ook wordt geen voor eensluidend verklaarde vertaling toegevoegd zodat het met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen.

De wezenlijke misleiding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor het hem onmogelijk werd gemaakt een adequaat onderzoek te voeren, het hiermee verbonden gebrek aan een geloofwaardig relaas en de ontstentenis van enig dienstig bewijsstuk verhinderen geloof te hechten aan de bewering van verzoekers dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen vluchtelingenrechtelijke vrees noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

3.3.3. Verzoekers kunnen niet als vluchtelingen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER